Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №23 (98) 19 ЛИСТОПАДА 2021 РОКУ

Білоцерківському центру ПМСД благодійники передали санітарний автомобіль фольксваген

Пандемія коронавірусу підтвердила давню істину: людське життя напрочуд крихке й може обірватися будь-якої миті.

У цих умовах професійність і самовідданість медичних працівників набувають особливого значення, адже під час порятунку хворих рахунок іде на хвилини чи навіть секунди. Та не секрет, що медична галузь сама «хронічно хвора»: низькі зарплати, плинність кадрів, незадовільні умови праці медиків і дискомфорт перебування пацієнтів у медичних закладах, відсутність сучасного діагностичного та лікувального обладнання, застарілі автомобілі для транспортування хворих і ще багато, багато іншого...

У Білоцерківській громаді підтримувати та відроджувати медицину почали задовго до пандемії. Одразу після створення ОТГ сільська рада розпочала ремонтувати ФАПи та закуповувати найнеобхідніше устаткування й ліки.

Неоціненну допомогу громаді в цьому напрямку надали відомі в нашому краї благодійники Віктор Володимирович та Оксана Анатоліївна Кордубани, які допомагали сільській раді і коштами, й матеріалами, й робочими кадрами. Саме завдяки їм було відремонтоване (по суті – реконструйоване) приміщення колишньої амбулаторії в Білоцерківці. При цьому вони не обмежувалися виділенням коштів та залученням працівників, а й постійно контролювали всі етапи виконання робіт.

Коли переступаєш поріг комунального некомерційного закладу «Центр первинної медико-санітарної допомоги Білоцерківської сільської ради», здається, що потрапляєш у якусь «круту» приватну клініку. Одразу впадають в око зручне планування, сучасний дизайн, гармонійно підібрані кольори інтер'єру. А вже в кабінетах мимоволі звертаєш увагу на сучасні меблі та обладнання.

Далі на стор. 2

Символічна передача ключів від автомобіля.

На згадку про врочистості працівники центру ПМСД та благодійники сфотографувалися біля рецепшену.

Дорогі земляки!

Щороку в третю неділю листопада (цього року – 21 листопада) в Україні відзначають День працівників сільського господарства.

Це свято дбайливих господарів, представників найбільш мирної професії. Адже той, хто навесні натхненно засіває землю, влітку дбайливо плекає тендітні паростки, а восени завзято збирає вирощений урожай, як ніхто потребує спокою, стабільності й миру.

Кожен, хто живе в сільській місцевості, обов'язково долучається до роботи на землі. Тож День працівників сільського господарства – свято усіх сільських трударів, усіх жителів нашої громади.

Праця на землі свята й шляхетна, а ще – безперервна, як саме життя. Один урожай уже в засіках, а наступний піднімається в полі зеленими паростками осінньої озимини.

У переддень свята сердечно бажаю всім жителям громади міцного здоров'я, злагоди та процвітання. Хай щедра осінь принесе в кожну родину затишок і спокій, достаток і велике людське щастя. Хай рясно колосяться ниви, втілюються в життя плани, задуми та сподівання на радість рідним, на благо нашої громади та всього українського народу.

Хай усі дні вашого життя завжди будуть ясними, ниви – рясними, а дощі – вчасними!

Віктор КОРДУБАН,
депутат Полтавської обласної ради, засновник ПП «БіАГР» і співзасновник ТОВ «Білагро».

Шановні працівники сільського господарства!

З давніх-давен праця селянина була однією з найважливіших та найшанованіших у суспільстві. Маленька насінинка, яка завдяки дбайливим господарям навесні потрапляє в спраглу землю, восени перетворюється на всенародне багатство: заповнені зібраним урожаєм елеватори, овочесховища, щедрі полиці магазинів.

Працювати в аграрному секторі нелегко, ризиковано, але вкрай потрібно для всього українського народу. Саме аграрії своєю працею створюють стратегічний запас держави, забезпечують добробут усіх її громадян.

У аграрному секторі зосереджено 20% працездатного населення України, їхніми руками створюється 25% ВВП країни.

Дозвольте подякувати вам за самовіддану й невтомну працю, вірність обраній професії, любов до землі, мудрість і терпіння.

З нагоди свята бажаю вам подальших успіхів у роботі, енергії, наполегливості та натхнення, родинного тепла, добра, благополуччя й прихильності долі. Хай удача посміхається вам завжди й у всьому, а погода і природа допомагають у роботі. Хай нелегка щоденна праця приносить задоволення і достаток. Хай ваші руки не знають втоми, а очі завжди радіють ниві, яка колоситься добірним збіжжям.

Оксана КОРДУБАН,
депутат Білоцерківської сільської ради, генеральний директор ПП «БіАГР».

Шановні жителі Білоцерківської громади!

Наші пращури говорили: «Хліб на столі – достаток у домі». Здавна духмяна паляниця була обов'язковим атрибутом знаменних подій: весілля, народження дитини, входин у нову хату. Хлібом-сіллю донині зустрічають дорогих гостей.

Проте шлях від зернини у полі до паляниці на столі складний і тривалий. Той, хто займається аграрним бізнесом на професійній основі, добре знає, скільки клопотів, випробувань лишається за лаштунками аграрної ниви! Серед них – несприятливі погодні умови, низькі закупівельні ціни на вирощене збіжжя, високі ціни на пально-мастильні матеріали і засоби захисту рослин...

Попри це, на території Білоцерківської громади наполегливо працюють 38 фермерських господарств та потужні сільськогосподарські підприємства ПАФ «Агроінвест» і ТОВ «Білагро». Вважаю, що нам із вами пощастило, адже створили їх наші земляки, які живуть тут же, поряд із нами, а не десь у Києві. Вони переймаються проблемами громади та повсякчас із готовністю допомагають Білоцерківській сільській раді. Жодне свято – чи День села, чи Перше вересня, чи Останній дзвоник – не відбуваються без участі цих благодійників.

Долучаються до вирішення нагальних проблем громади і фермерські господарства. Напередодні Дня працівників сільського господарства щиро дякую всім аграріям Білоцерківської ТГ за наполегливу працю, небайдужість до життя громади, активність та благодійність. Бажаю міцного здоров'я, миру, радості та нових здобутків. А головне – щоб ваша праця була гідно оцінена державою і людьми, щоб ціни на вирощену продукцію були справедливими, а погода – сприятливою.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Білоцерківському центру ПМСД благодійники передали санітарний автомобіль фольксваген

Закінчення. Початок на стор. 1

До всього цього безпосередньо причетні подружжя Кордубанів, які вкладали часточку своєї душі в облаштування закладу. Їм до всього було діло! Далеко не всі знають, що й меблі, й штори на вікна, й багато інших «дрібниць» добирала особисто Оксана Анатоліївна. Вона долучилася навіть до розроблення емблеми закладу, тож у результаті маємо дуже красномовний та жіночний символ: серце, а в ньому – фігури тата, мами й дитинки. Одразу виникає асоціація: в цих стінах кожна сім'я як первинний та основний осередок суспільства знайде і допомогу, і розуміння, і захист. А напис унизу «З любов'ю та турботою» говорить сам за себе.

Якби родина Кордубанів обмежилася лише реконструкцією центру ПМСД, то й цього вистачило б для безмежної вдячності земляків та майбутніх поколінь жителів громади! Однак вони й далі продовжили опікуватися закладом. Коли почалася епідемія коронавірусу, ПП «Білоцерківська агропромислова група» одразу закупила медичні препарати й засоби захисту для медиків. А нещодавно Білоцерківський центр ПМСД отримав ще й санітарний автомобіль фольксваген із Норвегії, обладнаний необхідним устаткуванням для надання невідкладної медичної допомоги та перевезення хворих. Отже, тепер медичні працівники громади зможуть в екстрених випадках, коли рахунок і справді йде на хвилини, терміново прибути до хворого в невідкладному стані та при потребі транспортувати його в будь-яку лікарню для подальшого лікування.

Віктор Володимирович давно виношував намір придбати для громади сучасний реанімобіль. От тільки втілити задум у життя виявилося непросто. Допомогли давні знайомі родини Кордубанів, які тривалий час співпрацюють із житомирським благодійним фондом. Цей фонд узяв на себе пошук відповідного автомобіля за кордоном, оплатив його, а потім ще й виконав складну та тривалу процедуру розмитнення.

11 листопада відбулася знаменна для всієї громади подія: Білоцерківському центру ПМСД урочисто передали санітарний автомобіль марки «Фольксваген Каравела Т5».

Відкриваючи врочистості, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко подякував усім причетним до створення в громаді сучасного центру ПМСД. Він зазначив, що медичний персонал центру надає населенню якісні медичні послуги, та висловив упевненість, що тепер, із санітарним автомобілем, вони стануть іще якіснішими.

На врочистості прибули й благодійники із Житомира: керівник компанії «Iva Rove Inc. Ukraine» Олексій Хворостяний та комерційни директор Сергій Ковальчук. Вони розповіли, що вирішили допомогти Білоцерківському центру ПМСД після того, як побували на місці під час його реконструкції.

– Ми зрозуміли, яку важливу справу взяв на себе Віктор Володимирович Кордубан, і вирішили його підтримати. Ми переконалися, що він щиро прагне створити сучасний медичний заклад у громаді, а оскільки й самі займаємося благодійництвом, то добре розуміємо людей, які допомагають іншим, – розповів представник благодійного фонду Олексій Хворостяний.

– Марино Сергіївно, хотіли би почути і ваші емоції, – звернувся І. В. Лещенко до директорки центру ПМСД М. С. Яремко.

– Насправді емоція одна: велика подяка благодійникам, – схвильовано промовила лікарка. ***– Це завдяки їхнім зусиллям наш центр працює в прекрасному приміщенні, має сучасне обладнання та може надавати всю необхідну допомогу хворим, зокрема і з невідкладними станами.***

М. С. Яремко запевнила присутніх, що лікарі та медичний персонал й надалі докладатимуть зусиль до порятунку хворих односельців. Після цього запросила всіх бажаючих на невеличку екскурсію приміщенням центру.

– Ми тут були, ще коли підлога провалювалася, – пригадав О. І. Хворостяний, ступаючи на сяючі блиском кахлі вестибюлю.

У центрі ПМСД працює аптечний кіоск із великою залою для покупців та широким вибором лікарських препаратів.

Гостей приємно вразили просторі коридори й затишні холи, а також світлі й добре оснащені медичні кабінети. У центрі ПМСД працює 4 лікарів. Кожен має індивідуальний кабінет для прийому хворих, а не ділить тісне приміщення з колегами, проводячи по черзі прийом хворих. Є окремий маніпуляційний кабінет, кабінет стоматолога, а також аптечний кіоск. Правда, назвати його кіоском складно – це повноцінна аптека: велика зала для покупців, широкий вибір лікарських препаратів...

Та особлива гордість директорки центру – відділення денного стаціонару. Дві палати – для чоловіків та жінок – обладнані спеціальними ліжками, пристосованими для ортопедичних хворих. Як розповіла М. С. Яремко, пацієнтів денного стаціонару не бракує: щодня близько 10 чоловік отримують крапельниці та інші процедури, призначені лікарями.

Одне слово, в Білоцерківці є всі умови для лікування хворих. Але, звичайно, краще не хворіти й не лікуватися, а приходити в центр ПМСД хіба що на екскурсію – наче в якусь столичну приватну клініку!

Зінаїда МАТЯШОВА.

Спільне фото на пам'ять: учасники врочистостей на ганку центру ПМСД.

Шановні жителі Білоцерківської сільської ради!

30 листопада 2021 року з 13.00 до 15.00 в приміщенні Білоцерківського комунального некомерційного закладу «Центр ПМСД» в каб. №108 прийматиме лікар-ортопед з Полтавського експериментального протезно-ортопедичного підприємства. Прийом безкоштовний.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Поділ,
ветерана праці, учасниці війни
КЕКАЛО
Зінаїди Іванівни;

жительки с. Красногорівка,
ветерана праці, учасниці війни
ХОМЕНКО
Катерини Тимофіївни;

жительки с. Корнієнки,
ветерана праці, дитини війни
КУЗЬМЕНКО
Надії Григорівни;

жителя с. Рокита, ветерана праці
ВОЛОЩЕНКА
Івана Михайловича;

жительки с. Рокита, ветерана праці
ПОЛТАВЕЦЬ
Варвари Василівни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Найдієвішу допомогу нададуть у найближчому медзакладі

Після створення комунального некомерційного підприємства «Центр первинної медико-санітарної допомоги» Білоцерківської сільської ради виникло чимало непорозумінь із боку населення щодо надання первинної медичної допомоги та необхідності повторного укладення декларацій із сімейними лікарями.

Спробую пояснити, що й до чого.

Донедавна на території вже колишнього Великобагачанського району існував один-єдиний Великобагачанський центр первинної медико-санітарної допомоги (ЦПМС), якому підпорядковувалася вся мережа ФАПів та амбулаторій у населених пунктах різних територіальних громад. Тоді було абсолютно неважливо, з яким лікарем укладена декларація на первинну медичну допомогу: усі вони працювали у Великобагачанському центрі.

На сьогодні маємо три об'єднані територіальні громади: Великобагачанську, Білоцерківську та Гоголівську. Перші дві з них мають свої центри ПМСД, в яких працюють сімейні лікарі, терапевти, педіатри. Кожен з них укладає декларації з пацієнтами незалежно від територіального принципу.

Пацієнт сам обирає лікаря та звертається до нього в разі потреби. Наприклад, житель с. Рокита може обрати лікаря з Великобагачанського центру ПМСД, а житель Великої Багачки – з Білоцерківського центру. Саме це право пацієнта на вибір і започаткувала реформа первинної ланки охорони здоров'я.

Водночас реформа передбачає принцип: «Гроші ходять за пацієнтом». Тож постає питання: «Куди рухаються гроші, які платить держава за пацієнта?» Вони йдуть на рахунок підприємства, де працює саме ваш сімейний лікар. І чим більше пацієнтів укладуть декларації з лікарем, тим більше коштів отримає центр, у якому цей лікар працює.

Із коштів, «зароблених» вашим лікарем, виплачується заробітна плата не лише самому лікареві, а й молодшому медичному персоналу, іншим працівникам центру, закуповуються витратні матеріали, медичне обладнання тощо.

Такий розподіл коштів не передбачає виплат працівникам інших центрів ПМСД, навіть якщо вони обслуговують «чужого» пацієнта. А саме така ситуація часто виникає в нашій громаді.

Чимало жителів громади уклали декларації на первинну медичну допомогу з лікарями Великобагачанського центру ПМСД. Тож і кошти на отримання гарантованої безкоштовної медичної допомоги в межах надання пакету послуг ПМД держава перераховує саме туди. Водночас ці пацієнти, проживаючи на території нашої громади, постійно звертаються у наші ФАПи.

Працівники ФАПів нашої мережі ідуть назустріч односельцям та обслуговують їх (фактично безплатно), хочча насправді не мають жодних юридичних підстав виконувати призначення лікарів іншого центру.

З великим розумінням того, що кожен пацієнт має право на вибір сімейного лікаря, хотіла б нагадати одне просте правило: лікаря слід обирати за «географічним» принципом – якомога ближче до домівки. Тоді й лікар, і його помічники – медсестри, фельдшери, які працюють у тому ж, що й він, центрі ПМСД, – матимуть практичну можливість обслужити виклик, надати невідкладну допомогу пацієнту.

На сьогодні у центрі ПМСД Білоцерківської сільської ради працюють сімейні лікарі: Деркач Світлана Григорівна, Крипак Людмила Олексіївна, Маджар Людмила Михайлівна та терапевт Яремко Марина Сергіївна. Усі вони укладають (поновлюють) декларації з пацієнтами. Поки що у штаті центру немає лікаря-педіатра, тому значна кількість маленьких пацієнтів Білоцерківської ТГ мають декларації з педіатрами інших центрів. Але маємо надію на появу такого фахівця у складі ЦПМСД Білоцерківської сільської ради з 2022 року.

Марина ЯРЕМКО,
директорка КНП «Центр первинної медико-санітарної допомоги» Білоцерківської сільської ради.

Безпекою громадян і правопорядком у Білоцерківській громаді тепер опікується «шериф»

Сьогодні кожен школяр знає, що безпека – одна з найголовніших потреб людини. Для того, щоб жити повноцінним життям, працювати у різних сферах діяльності, реалізовувати свої потреби і бажання, людина повинна бути впевненою у своїй безпеці, безпеці своїх рідних і близьких.

У сільській місцевості загроз і небезпек не менше, ніж у великих містах. Вони, звичайно, мають свої специфічні особливості, але головним чинником для їх відведення та реагування є фактор часу: територія громади велика, віддалена від райцентру, тож охоронці правопорядку з Миргорода чи Великої Багачки не зможуть миттєво прибути за викликом. Утім, останнім часом потреби в цьому немає.

Білоцерківська громада була однією з перших на Полтавщині, яка долучилася до всеукраїнського проєкту «Поліцейський офіцер громади» та підписала Меморандум із міністром внутрішніх справ України.

Проєкт передбачає, що забезпечення правопорядку на території громади покладається на поліцейського офіцера, який не лише працює, а й живе на ввіреній йому території, а громада бере на себе частину фінансування, зокрема виділяє та утримує приміщення для роботи офіцера.

Серйозний відбір

У рамках проєкту в Білоцерківці облаштували та відкрили поліцейську станцію. Врочисте відкриття відбулося понад рік тому – 30 вересня 2020 року. Правда, повноцінно запрацювала станція лише після того, як на конкурсній основі обрали самого поліцейського офіцера громади. Ним став колишній дільничний інспектор капітан поліції Євгеній Фененко.

– У конкурсі взяли участь 10 кандидатів, так що відбір був серйозним. Конкурс відбувався в кілька етапів: тести на знання законодавства України, рівень логічного та аналітичного мислення, інтегративність, проходження поліграфа, – згадує Євгеній Петрович. *– Варто зазначити, що конкурсантів перевіряли поліграфологи з різних куточків України. Мене зокрема перевіряв поліграфолог із Черкаської області. Треба було відповісти, чи не перебуваю в злочинних угрупованнях, чи не схильний до вчинення протиправних дій тощо.*

До останнього етапу конкурсного відбору – співбесіди – дійшло лише двоє учасників: я та ще одна дівчина. Співбесіду проводила спеціальна комісія, в її складі були представники Нацполіції, правоохоронних органів США, а також Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

Після перемоги в конкурсі Є. П. Фененка та його колег із інших громад України направили на навчання. Воно відбувалося на базі Харківського університету внутрішніх справ.

«Було складно, але цікаво»

Саме так капітан Фененко характеризує навчальний курс, який розробили українські та міжнародні експерти з правоохоронної діяльності. Протягом двох з половиною місяців новопризначені офіцери громад вивчали сучасні інструменти та методи взаємодії поліції та громадян; тактичну підготовку з елементами моделювання ситуацій; домедичну допомогу тощо. Багато уваги приділялося фізичному гарту.

Є. П. Фененко зазначає: після закінчення навчання не всі зуміли скласти випускні екзамени. Зокрема дехто «завалився» на наданні домедичної підготовки. Він впорався з усіма випробуваннями, та чи не найціннішими вважає отримані знання з комунікації.

– Я служу в правоохоронних органах із 2004 року, – говорить він. *– Починав помічником дільничного інспектора міліції, причому саме на території нинішньої Білоцерківської ТГ. Коли закінчив навчальний заклад і отримав офіцерське звання, став дільничним інспектором, деякий час працював у карному розшуку (теж на цій території), потім знову перевівся в дільничні... Я вважав себе досвідченим офіцером, та після навчання зрозумів, що раніше в своїй роботі не повною мірою використовував усі навички комунікації – так, як це роблять наші колеги зі США. Головне завдання поліцейського офіцера громади – щоденно забезпечувати порядок на своїй території, а для цього треба підтримувати постійний контакт із жителями, реагувати на їхні звернення. Вміння переконувати людей украй необхідне для попередження правопорушень.*

Водночас Є. П. Фененко наголошує, що інколи красномовство та переконання не діють на громадян, тож доводиться вживати дієвіших методів, зокрема притягувати до відповідальності.

– Чимало громадян ігнорують небезпеку поширення коронавірусу та відмовляються надягати захисну маску в людних місцях, зокрема в магазинах. Продавщиці магазину в Красногорівці неодноразово скаржилися на такі випадки, – розповідає він. *– Нещодавно прибув за викликом, зайшов до магазину й одразу ж попросив одного покупця вдягнути маску. Та той лише відмахнувся: «Я зараз виходжу». Я знову повторив своє прохання, він знову не відреагував... Довелося накласти штраф 170 грн. Можливо, хоч це змусить його в подальшому дотримуватися карантинних заходів та не наражати людей на небезпеку. Навіть якщо людина вакцинована, вона все одно мусить носити маску. Щеплення не вберігає від захворювання, а лише полегшує перебіг хвороби. Симптомів може не бути, хворий не знатиме, що інфікований, та поширюватиме інфекцію.*

Громадське формування

Після 14 вересня робота поліцейського офіцера громади суттєво змінилася: того дня у Києві керівники МВС урочисто вручили представникам Білоцерківської громади службовий автомобіль, оснащений усім необхідним.

– Ось подивіться, – відкриває багажник авто Є. П. Фененко, *– тут є сейф для зберігання помпової рушниці, а в салоні – підставка для її перевезення. Є пошуковий ліхтар, бензопилка, повноцінна аптечка для надання першої домедичної допомоги у випадку ДТП. Аптечка містить різноманітні бинти, джгути, щоб зупинити кровотечу, дві шини на випадок перелому, кисневу подушку, знеболювальні препарати тощо. Індивідуальна аптечка теж є.*

Територія Білоцерківської громади – це понад 20 населених пунктів, у яких проживає близько 6 тисяч осіб. Звісно, що одній людині (нехай навіть добре навченій і забезпеченій автомобілем та іншими засобами) нереально охопити пильною увагою таку територію. Проте, зазначає Є. П. Фененко, він далеко не єдиний, хто дбає про правопорядок.

– У Білоцерківській громаді створене громадське формування у складі 60 осіб, – говорить він. *– Охочих було значно більше, та зрештою відібрали 60 активних жителів із різних сіл, які не мають судимості. Громадське формування очолює Руслан Васильович Шарай, секретар – Валентина Іванівна Пипко. У кожному селі є окремий підрозділ на чолі з керівником. Коли щось трапляється, я телефоную керівникові підрозділу, він залучає учасників формування, які в цей час вільні...*

Хоча частіше буває якраз навпаки: члени громадського формування телефонують мені та повідомляють про випадки порушення порядку чи про злочини. Адже вони першими помічають негаразди в своїх селах. Вони працюють на громадських засадах, проте зацікавлені в тому, щоб у їхньому рідному селі завжди був порядок. Допомога цих громадян суттєва.

Нещодавно єгер мисливсько-рибальського господарства, який є членом громадського формування, повідомив про випадок вирубування дерев поблизу с. Лугове. Я виїхав на місце, ми задокументували цей факт, затримали порушників, їхній автомобіль, викликали слідчо-оперативну групу. Зараз на автомобіль накладено арешт, справа розслідується, є перспектива направлення її до суду.

Члени громадського формування неодноразово здійснювали патрулювання прибережної смуги річки Псьол. У результаті виявлено чимало фактів незаконного вилову риби.

Поліцейський офіцер громади капітан поліції Є. П. Фененко.

Службовий автомобіль, який отримала Білоцерківська громада, оснащений повноцінною аптечкою для надання першої домедичної допомоги у випадку ДТП.

Наче шериф у США

Взаємодія поліції та громади на засадах партнерства – явище не нове. Згадаймо: у Радянському Союзі існували загони добровільних помічників міліції – дружинників, які спільно з міліціонерами патрулювали вулиці населених пунктів. Але на тому їхні функції й вичерпувалися. Зараз в Україні намагаються запровадити американську модель співпраці. У США давно вже довели, що партнерські стосунки з населенням та повноцінна комунікація суттєво зменшують кількість злочинів та допомагають ефективніше збирати докази, якщо правопорушення зрештою було скоєне.

На запитання, чим робота поліцейського офіцера громади відрізняється від роботи дільничного інспектора, Є. П. Фененко відповідає так:

– Це ніби шериф у США: ти відповідаєш за безпеку громадян і правопорядок на ввіреній тобі території. Поліцейського офіцера громади не залучають до чергувань, патрулювань, конвоїв на інших територіях, він постійно перебуває в громаді, при цьому виконує обов'язки, які раніше були покладені не лише на дільничного інспектора, а й на кримінальну поліцію у справах дітей, працівників ДАІ, патрульних тощо. Його повноваження ширші, але й відповідальність значно більша.

Запитую, з якими проблемами найчастіше звертаються до поліцейського офіцера жителі громади, й мій співрозмовник несподівано називає... конфлікти між сусідами за межу. Це питання – в компетенції землевпорядних органів, то чим може зарадити поліцейський офіцер?

– Так, я не можу встановити межу, – погоджується капітан поліції, *– тому залучаю землевпорядників, депутатів, виявляю порушників, проводжу з ними бесіди, щоб конфлікт між сусідами в подальшому не загострювався.*

Крім цього, є чимало фактів вчинення домашнього насильства. Проблемні сім'ї у нас обліковані, спільно з членами комісії, яка створена при Білоцерківській сільській раді, ми відвідуємо їх, перевіряємо, проводимо профілактичні бесіди, та інколи цього замало. Нещодавно насильство щодо дружини й дітей вчинив батько багатодітної родини в Подолі. Ми склали адміністративний протокол і заборонний припис. Якщо чоловік порушуватиме його, тоді підемо далі. Та мені здається, що чоловік зрозумів, що чинив неправильно, й зробив висновки. Коли його почали соромити начальник служби у справах дітей, представники громади, його реакція була адекватною.

Але так трапляється не завжди. Мій співрозмовник розповідає про багатодітну родину із с. Попове: мати належним чином доглядає сімох дітей, вони охайні, нагодовані. А ось батько не працює й знущається над жінкою та дітьми. Торік Є. П. Фененко зібрав доказовий матеріал на нього та передав справу до суду.

– Це була перша у Великобагачанському районі кримінальна справа, порушена за домашнє насильство, – говорить він. *– Чоловік поніс покарання – відпрацював на громадських роботах. Однак висновків не зробив. Подружжя не живе разом, але чоловік періодично приходить у свою колишню сім'ю та вчиняє насильство. Вочевидь, доведеться знову порушувати кримінальну справу. Законодавство передбачає покарання у вигляді арешту до 6 місяців.*

Працювати на випередження

– Є випадки скоєння на території громади крадіжок, причому близько 80% із них скоюють місцеві жителі, – продовжує Євгеній Петрович. *– Практично всі вони розкриваються. Близько 20% – це крадіжки на трасі Київ—Харків, які скоюють так звані гастролери. Знайти та притягти їх до відповідальності дуже складно.*

На жаль, трапляються й випадки вживання наркотичних речовин. 1 листопада разом із членами громадського формування ми затримали хлопця за цим заняттям та вилучили в нього наркотики. Хлопець тільки-но досяг повноліття, але вже систематично вживає наркотичні речовини. Щоб батьки про це не дізналися, він обрав для вживання наркотиків місце подалі від домівки. Дуже прикро, та наркоманія – проблема всього нашого суспільства.

Зменшити кількість правопорушень на території громади допомогли б камери відеоспостереження, вважає поліцейський офіцер.

– Я вивчав досвід роботи поліцейських офіцерів м. Пісочин Харківської області, – ділиться він. *– Пісочинська громада значно більша, ніж Білоцерківська, там несуть службу троє офіцерів. Один із них постійно перебуває в приміщенні поліцейської станції біля моніторів та стежить за відеокамерами. Вони встановлені в людних місцях: біля навчальних закладів, пішохідних переходів тощо. Якщо, приміром, якийсь водій не збавив швидкість на переході чи біля школи, офіцер одразу ж повідомляє про це своєму колезі, який патрулює вулиці, а той уже за кілька хвилин зупиняє порушника.*

Про бажання установити в громаді відеокамери Є. П. Фененко розповів Білоцерківському сільському голові І. В. Лещенку та відомому благодійнику В. В. Кордубану. Останній пообіцяв фінансово підтримати громаду. Віктор Володимирович завжди дотримує слова, тож можна бути впевненим, що в майбутньому в людних місцях громади з'являться електронні спостерігачі, які сприятимуть правопорядку і безпеці жителів.

Та поки що поліцейський офіцер громади розраховує на розуміння й підтримку небайдужих громадян. Для цього п'ять днів на тиждень проводить прийом жителів громади в різних населених пунктах.

– Набагато ефективніше не обмежуватися лише реагуванням на вчинені правопорушення, а проводити профілактичну роботу, щоб запобігати їм і працювати на випередження, – говорить він.

Дарина СОЛОДКА.

Графік прийому громадян поліцейським офіцером громади

- понеділок, п'ятниця з 9.00 до 12.00
с. Білоцерківка, вул. Лесі Українки, 30 (у приміщенні поліцейської станції);

- вівторок із 9.00 до 12.00
с. Бірки, вул. Центральна, 94 (у приміщенні сільської ради);

- середа з 9.00 до 12.00
с. Рокита, вул. Центральна, 34 (у приміщенні сільської ради);

- четвер з 9.00 до 12.00
с. Поділ, вул. Дружби, 41 (у приміщенні сільської ради).

Юрій Кордубан: «Якщо ми з братом чимось то хочемо бути в цій справі найкращими»

Генеральний директор ТОВ «Білагро» Юрій Володимирович Кордубан.

Зліва направо: начальник виробництва Михайло Миколайович Олійник, начальник виробничо-технічної лабораторії Іраїда Олексіївна Федченко, технік-лаборант Леся Вікторівна Головацька і оператор зерносушарки Сергій Іванович Перелай.

Головний офіс ТОВ «Білагро».

Ємності елеватора розраховані на зберігання 85 тис. тонн зерна.

Наша газета неодноразово розповідала про вагомі спільні здобутки й досягнення окремих працівників ТОВ «Білагро» – одного з успішних сільськогосподарських підприємств нашої громади (засновники – Віктор Володимирович і Юрій Володимирович Кордубани). Інформували ми й про значну благодійну діяльність товариства.

Сьогодні ми вирішили дещо змінити формат публікації. Нещодавно компанія «РАЖТ Семенс Україна» опублікувала відео, в якому генеральний директор товариства Ю. В. Кордубан розповідає про історію, сьогодення та перспективи «Білагро». Пропонуємо широкому загалу ключові моменти цієї розповіді.

Про передісторію підприємства

Усе почалося з молокопереробного підприємства. Брат очолив його у 2000 році, в непростий для підприємства час. Хоча економічна ситуація на заводі була досить складною, та за три роки брат зумів привести його до ладу, й завод позиціонував себе на теренах України саме як підприємство з переробки молока.

У цей час якраз почався занепад сільського господарства, поля заростати бур'янами, і брат, який за освітою агроном, не міг на це спокійно дивитися. У нього від цього боліла душа, й він запропонував мені разом створити сільськогосподарське підприємство та очолити його.

Основна задача й мета ТОВ «Білагро» – забезпечити молокопереробне підприємство власною якісною сировиною.

Ми розвивали як тваринництво, так і рослинництво. Саме тваринництво вважається найприбутковішою галуззю сільського господарства, а нам потрібен був прибуток, щоб розвивати обидва підприємства. Попервах завод вкладав значні кошти у розвиток агровиробництва. На сьогодні у нас в обробітку до 12 тис. га ріллі, маємо 3 тис. голів ВРХ, із них 1200 дійних корів.

Про стратегію й майбутнє

Розвитком стратегії й розвитком обох підприємств займається старший брат, та ми однодумці в тому, що все вирощене на ланах має бути пропущене через тваринницьку галузь, а вже продукція тваринництва переробляється на молокопереробному підприємстві. Готову продукцію підприємство реалізує до кінцевого споживача.

Продукти харчування завжди будуть затребувані, тож обидва підприємства розраховані на перспективу. У нас повністю закритий цикл виробництва, ми самі вирощуємо рослинницьку продукцію, маємо свій комбікормовий завод, який виготовляє корми для худоби.

Якщо вдасться втілити всі задуми в життя – чи нам, чи, можливо, вже нашим дітям – то це буде найбільш економічно незалежна структура. Якщо ми з братом чимось займаємося, то хочемо бути в цій справі найкращими.

Прагнемо залучити до роботи в товаристві молодь. Усіх бажаючих працювати попередньо навчаємо, направляємо на курси. Плідно співпрацюємо з вишами, які випускають інженерів-механіків, інших фахівців.

Майбутнє нашого підприємства залежить від молодих перспективних кадрів, тому й приділяємо їм належну увагу.

Про ТОВ «Білагро»

Головне підприємство займає площу 8 га. Тут компактно розміщені основні відділки, техніка, елеватор, адмінбудівля… І це компактне розміщення дозволяє легко управляти велетенським підприємством.

Товариство утримує 3 тис. голів ВРХ.

Тваринницький комплекс у Колосівці планують розширити.

займаємося,

Начальник майстерні ремонтно-механічної Максим Москаленко.

На підприємстві цінують молодих і перспективних фахівців. Помічник начальника тракторної бригади В. А. Логовський і провідний механік Є. С. Сергієнко.

Перевагу надаємо американській техніці.

У нас є сучасний елеватор. Ємності для зберігання зерна дозволяють одночасно зберігати 85 тисяч тонн збіжжя. Працюємо тільки з власною продукцією.

Маємо сертифіковану лабораторію, в якій за допомогою високоточного обладнання перевіряємо якість вирощеної продукції, адже за все, що реалізовуємо, несемо відповідальність.

На 12 тис. га землі, яка перебуває в обробітку товариства, вирощуємо кукурудзу, соняшник, пшеницю, жито, а також зелену лінію – багаторічні трави.

Завдяки виваженому підходу до насіння, зокрема гібридів кукурудзи, навіть у посушливі роки отримували гідні врожаї.

Молочнотоварний комплекс

Тваринницький комплекс у Колосівці важко назвати фермою. Це не ферма, це підприємство з виробництва молока.

В окремому приміщенні утримуються телята від народження й до 70 днів. Це майбутні корови. Ми використовуємо сексовану сперму: вона відфільтрована за хромосомами. Таким чином можна наперед спланувати, хто народиться: бичок чи теличка. Приміщення розраховане на 350 телят.

Окремо утримуються високопродуктивні тварини. У нас одна порода: голштинська, вона вважається найкращою в світі, найпродуктивнішою. Дійне стадо налічує 1000 голів, вони дають близько 25 тонн молока на добу. Наше молоко відповідає всім вимогам.

Хочемо довести дійне стадо до 1920 голів та отримувати 56-57 тонн молока на добу. Для цього почали будувати доїльну залу-карусель «DELAVAL» на 60 місць.

Загалом на молочнотоварному комплексі відбуваються велика реконструкція й будівництво: реконструюємо старі приміщення та будуємо нові.

Ми хочемо стати найкращими на теренах Полтавської області. При цьому дуже важливо не переоцінити свої можливості. Моє правило успіху як у бізнесі, так і по життю – реально оцінювати свої можливості. Тоді й результат буде позитивним.

Коли ти будуєш і вкладаєш сили в довгострокову перспективу, дуже хочеться, щоб діти й усі наступні покоління зберегли, продовжили та примножили твою справу. Певно, кожен гарний господар мріє про те, щоб його справа була продовжена.

А ще мотивує бажання довести всьому світові, що українці – трудолюбива й успішна нація.

Переглянути відео можна за посиланням:
https://www.youtube.com/watch?v=pRzviMFl-FE

Вони підставляють плече громаді

У розвинених країнах поважають та всіляко заохочують мале підприємництво. Справді, люди самостійно забезпечують себе роботою, створюють додаткові робочі місця та ще й сплачують податки державі. Понад половину загального обороту товарів і доданої вартості у країнах Євросоюзу створюють саме малі підприємства.

На жаль, в Україні про підтримку малого підприємництва на державному рівні не йдеться. Скоріше навпаки: держава підозрює ледь не кожного підприємця в ухиленні від сплати податків та карає перевірками й штрафами. Ускладнюють життя й постійні законодавчі зміни, складність отримання кредиту, корупція, низька купівельна спроможність населення тощо.

Одне слово, малий бізнес у нашій країні має великі проблеми. Та особливо ризикований вид діяльності – сільське господарство. Тут до всіх перелічених негараздів додаються ще й примхи погоди. Засіваючи навесні поле, аграрії ніколи не знають, чого чекати від погоди, який урожай вдасться зібрати восени та чи буде їхня праця немарною. Попри це, вони все ж виходять навесні в поле, адже праця на землі для багатьох є сенсом життя.

На території нашої громади зареєстровано 38 фермерських господарств. Найбільше їх зосереджено в селах Поділ, Огирівка та Рокита.

Усі фермерські господарства громади різні: серед них є більші й менші; успішні й не дуже; з великою кількістю найманих працівників і ті, що об'єднують лише членів родини; є такі, що працюють по кілька десятків років, і такі, що створені зовсім недавно...

Проте є в них і спільна риса: усі засновники та працівники ФГ живуть і працюють у нашій громаді, спілкуються з сусідами, стикаються з тими ж проблемами, що й інші мешканці.

– Є таке поняття: соціально відповідальний бізнес, – говорить заступниця Білоцерківського сільського голови Надія Іванівна Доброскок. *– Це коли фірма чи її власник не лише дбає про досягнення своїх фінансових цілей, а й допомагає суспільству. Так от, фермери нашої громади не залишаються осторонь суспільного життя та постійно долучаються до вирішення різноманітних проблем. Ремонт навчальних закладів, Дні села, інші заходи в громаді не обходяться без благодійників, і це насамперед наші фермери. Користуючись нагодою, щиро вітаю з Днем працівника сільського господарства всіх аграріїв громади, а також керівників фермерських господарств. У Подолі працюють Іван Іванович Глушич, Станіслав Григорович Григоренко, Олександр Іванович Куліш, Віталіна Олексіївна Доброскок, Катерина Миколаївна Рожко, Андрій Анатолійович Романенко, Віктор Петрович Тумко, в Огирівці – Анатолій Миколайович Калініченко, Сергій Васильович Пономаренко, Сергій Миколайович Садовий, Руслан Юрійович Верещака. Спасибі, що ви є, і що завжди підставляєте своє плече громаді.*

– День працівників сільського господарства – це свято усіх, хто розумом і руками, серцем і душею щодня долучається до важливих аграрних справ, – доповнює колегу Світлана Василівна Козаренко. *– Напередодні свята щиро вітаємо Івана Миколайовича та Романа Івановича Семуків, Олександра Миколайовича та Миколу Михайловича Дем'яненків, Олега Григоровича та Ігора Григоровича Діденків, Григорія Геннадійовича та Максима Григоровича Полтавців, Василя Івановича Кінаша, Олександра Григоровича Семуку, Володимира Яковича Гришка. Дозвольте подякувати вам за самовіддану й невтомну працю, за підтримку та матеріальну допомогу у різних сферах життєдіяльності. Завдяки вашій хазяйновитості та наполегливості живе село, розвивається сільське господарство.*

Звісно, не можна не згадати й великі потужні підприємства, які постійно допомагають сільраді. Це приватна агрофірма «Агроінвест» та Новомосковська філія ПрАТ «Оріль-Лідер». Бажаємо усім аграріям міцного здоров'я, сімейного щастя, благополуччя, оптимізму та вагомих трудових здобутків в ім'я процвітання рідної України і нашого чарівного краю!

Ніна КОРНІЄНКО.

Йому судилося продовжити сімейну династію

Коли заходить мова про працівників сільського господарства, чомусь насамперед згадують хліборобів, рідше – тваринників.

«Яке це славне слово – хлібороб,
Що жартома ще звуть і гречкосієм!
До слів найкращих я вписав його б,
До тих, які ми серцем розуміємо!»
– писав Максим Рильський.

Насправді до аграрного виробництва залучене широке коло представників найрізноманітніших професій. Це трактористи й комбайнери, механізатори й агрономи, технологи й зоотехніки, а ще ветлікарі, садоводи, буряководи, селекціонери...

Та наша сьогоднішня розповідь – про бджолярів. Чимало жителів громади займаються пасікою. Для когось це заняття стало неабиякою відрадою для душі, для когось – реальною можливістю забезпечити родину натуральними цілющими продуктами бджільництва, а для когось – ще й джерелом додаткових статків.

Житель Красногорівки Микола Володимирович Перов ніколи не мріяв бути пасічником. Він обрав зовсім іншу професію – вчителя фізичного виховання. Чоловік тривалий час працював за фахом у Красногорівському ПТУ, однак обставини склалися так, що він змушений був залишити роботу.

– До бджільництва долучився, можна сказати, випадково, – розповідає він. *– Цією справою займалася моя мама Галина Григорівна Перова, вона й навчила мене азам професії. А їй знання та навички ще в дитинстві передав її вітчим Петро Федосійович Лях, який і започаткував нашу родинну пасіку.*

Люди помиляються, коли вважають, що роблять самостійний вибір. У житті не буває нічого випадкового. Певно, Миколі Володимировичу судилося продовжити сімейну династію. Отож і довелося вже в зрілому віці освоювати нову для себе професію. Читав спеціальну літературу, журнали, спілкувався з іншими пасічниками з усього Великобагачанського району, збагачувався власним досвідом, нерідко набиваючи гулі. Згодом залучив до бджолярства дружину та доньку.

– Можливо, комусь догляд за бджолами видається ледь не відпочинком, який винагороджується солодкою продукцією. Насправді ж це щоденна копітка праця, – продовжує свою розповідь М. В. Перов. *– Увесь час із ранньої весни й до пізньої осені ми з дружиною – постійно на пасіці коло бджіл. Сам би я не впорався: треба й маток шукати, й рамки навощувати, і мед качати... Коли приїжджає дочка, то теж долучається до роботи.*

Навіть узимку, коли бджоли сплять, відпочити не вдається: о цій порі Микола Володимирович виготовляє рамки й вулики – він надає перевагу власноруч виготовленим, а не купленим.

– Торік, – розповідає бджоляр, *– під вітер стали масово пропадати бджоли, причому не лише у мене, а й у інших пасічників. Бджолярі зі Степанівки вважають, що це результат обробітку полів отрутохімікатами. Але ж мої бджоли беруть мед із соняшнику, який вирощує ТОВ «Білагро». Це підприємство обробляє поля лише безпечними для бджіл препаратами, воно саме має пасіку. До речі, торік постраждали й білагрівські бджоли. Чому так трапилося – ніхто не досліджував. Суттєвої шкоди бджолиній популяції можуть завдати й хвороби, зокрема паразитарні. У мене торік ледь не вся пасіка пропала. Довелося починати все спочатку: поступово нарощував кількість бджолосімей, щоб вийти на попередній рівень.*

Загибель бджіл від отрутохімікатів та хвороб – далеко не єдина проблема, з якою стикаються пасічники. В останні роки суттєво зменшилася кількість нерозораних луків, ярів, балок, нектароносних пасовищ. Медоносних культур спеціально не висівають, а ті, що ростуть у дикій природі, нерідко випалюють. На те, щоб вони відновилися, потрібно кілька років.

А ще, розповідає досвідчений пасічник, останнім часом змінилися кліматичні умови й умови ведення сільського господарства. Раніше пасічний сезон проходив плавно і діяв за принципом медоносного конвеєру: спочатку медозбір із білої акації, потім з липи, потім з інших сільськогосподарських рослин, зокрема гречки, яку зараз майже не вирощують. Закінчувався сезон у середині серпня, а то й на початку вересня, коли цвіли пізні посіви конюшини. Та останнім часом період цвітіння рослин змістився. Пасічники встигають відпрацювати на всіх медозборах максимум до кінця червня. У другій половині літа для бджіл залишається хіба що соняшник.

– Починаючи з 2020 року задля збільшення кількості бджолосімей та поліпшення їхнього генетичного потенціалу уряд запровадив спеціальну бюджетну дотацію фізичним та юридичним особам, які займаються бджільництвом, – розповідає заступниця Білоцерківського сільського голови Н. І. Доброскок. *– Сільська рада збирає у бджолярів, зацікавлених у отриманні державної допомоги, необхідні документи, складає на їх основі відомість та передає її до Департаменту агропромислового розвитку Полтавської ОДА. Наприкінці року держава виплачує дотації. Цього року дотація ще не виплачена, але нарахована всім пасічникам громади, які подали документи, на загальну суму 203800 грн.*

Сподівається отримати державну дотацію й Микола Володимирович Перов. Бо без неї бджільництво перетвориться із прибуткової справи в суцільні ризиковане заняття.

Дарина СОЛОДКА.

Усе могло скінчитися, не розпочавшись...

Восьмий рік в Україні 21 листопада відзначають День Гідності та Свободи. Свято було проголошене Указом Президента від 13 листопада 2014 з метою утвердження в Україні ідеалів свободи і демократії, збереження та донесення до сучасного і майбутніх поколінь пам'яті про дві українські революції. Так трапилося, що обидві почалися майже в один і той же день – 21 і 22 листопада.

18 років тому, 22 листопада 2004 року, Центральна виборча комісія оголосила сфальсифіковані результати виборів Президента України та назвала ім'я переможця – Віктора Януковича. Обурені цинізмом влади та зневагою до волевиявлення громадян, уже ввечері на Майдані Незалежності в Києві почали збиратися протестувальники. Це й поклало початок цілій низці мітингів, пікетів, страйків та інших актів громадянської непокори по всій Україні. Масові протести зрештою привели до повторного голосування.

А 21 листопада 2013 року на тому ж Майдані Незалежності в Києві почалися події, які згодом назвуть Майданом, Євромайданом або Київським Майданом і які дадуть поштовх до Майданів у багатьох інших містах і містечках України та переростуть у Революцію гідності.

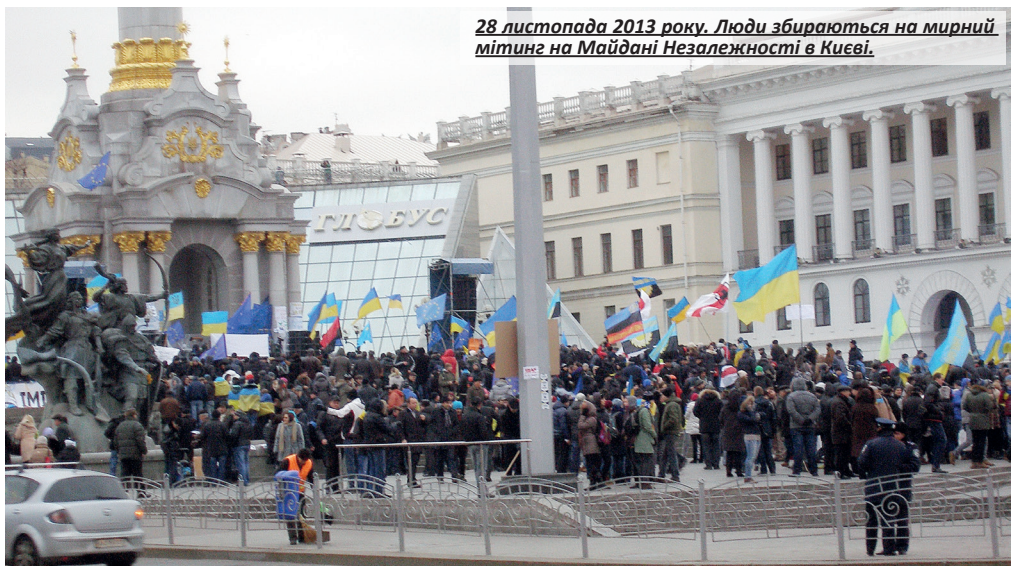

28 листопада 2013 року. Люди збираються на мирний мітинг на Майдані Незалежності в Києві.

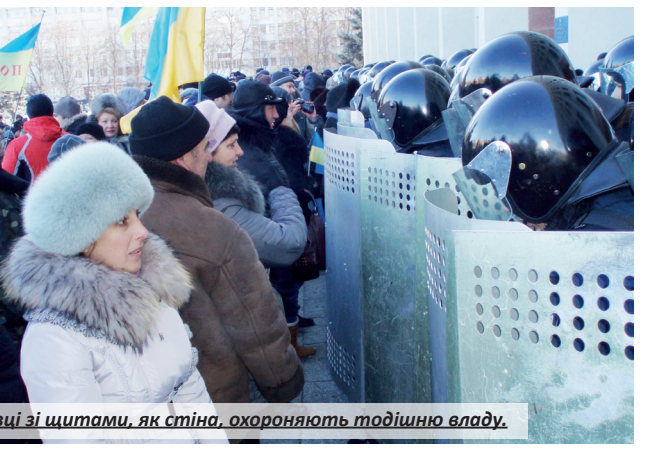

А це вже Полтава. Беркутівці зі щитами, як стіна, охороняють тодішню владу.

Саме 21 листопада 2013 року Кабінет Міністрів України на чолі з Миколою Азаровим прийняв розпорядження, яким призупинив підготовку до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом начебто «в інтересах національної безпеки» України. Це викликало невдоволення в суспільстві, а в центрі столиці почали збиратися перші протестувальники...

28 листопада у Вільнюсі розпочався саміт Євросоюзу «Східне партнерство», під час якого Грузія та Молдова парафували Угоди про Асоціацію з ЄС. На саміті був присутній і тодішній президент України Віктор Янукович. У Києві на Майдані Незалежності тисячі протестувальників до останнього сподівалися, що він теж підпише Угоду. Цей день міг закінчитися великим святом, але маріонетка президента Росії Путіна зробив так, як було вигідно «хазяїну». Все, що відбувалося пізніше, – лише наслідок цього: побиття міліцією студентів 30 листопада, створення Всеукраїнського протестного Майдану, диктаторські закони 16 січня 2014 року і ескалація конфлікту 19 січня, коли пролилася перша кров; перші герої Небесної Сотні 22 січня і велике протистояння з понад сотнею страшних смертей; анексія Криму і окупація частини Донбасу.

За час війни на Сході України, за деякими даними, було вбито понад 10 тисяч осіб і близько 25 тисяч поранено... І та війна триває досі. А все могло скінчитися ще в листопаді 2013 року, так і не розпочавшись. Якби Янукович був хоч трохи патріотом держави, яку очолював, і дослухався до народу, який, на жаль, його обрав...

Запаліть свічки пам'яті

Щороку в четверту суботу листопада (цього року – 27 листопада) в Україні відзначають День пам'яті жертв Голодомору 1932—1933 рр.

Це сумна й трагічна дата для багатьох наших співвітчизників, адже спланована акція з винищення українців зачепила багато родин.

За даними істориків, на початку 30-х років XX-го століття основним центром опору більшовицькій політиці колективізації та форсованої індустріалізації було українське село. В Україні сталося понад 4 тис. масових протестних виступів за участю близько 1,2 млн чоловік. Із колгоспів вийшли 41200 селянських господарств, близько 500 сільських рад відмовлялися приймати нереальні плани хлібозаготівель.

«Україну можемо втратити!» – писав перелякany Сталін улітку 1932 року. Він боявся втратити Україну як ресурс, без якого побудова могутньої індустріальної імперії, здатної завоювати світ, залишалася б тільки мрією. І тоді Сталін вирішив знищити український народ.

Як свідчать документальні джерела, організатори та виконавці цього задуму відбирали у селян увесь урожай та останні харчі, необхідні для виживання. Штучно створений голод підтримувався блокадою та ізоляцією. Дороги, якими селяни намагалися дістатися до міст у пошуках хоча б якоїсь їжі, перекривалися. Воєнізовані формування оточували населені пункти, затримували або розстрілювали всіх, хто намагався врятуватися від голодної смерті.

Голодомор 1932—1933 рр. охопив період із квітня 1932 р. по листопад 1933 р. За ці 17 місяців в Україні було знищено понад 7 мільйонів людей і 3 мільйони українців поза її межами, в регіонах, що історично були заселені українцями: Кубань, Північний Кавказ, Нижнє Поволжя та Казахстан.

І хоча нерідко люди вимирали цілими сім'ями й навіть цілими селами, пам'ять поколінь не стерлася. Ми повинні пам'ятати тих, хто помер мученицькою смертю, й так само знати тих, хто виконував накази партії та забирав у односельців останні вузлики зерна.

Не можна спокійно слухати та читати спогади свідків тих подій. Що відчували люди, дивлячись, як страждають від голоду їхні діти? Яких мук зазнавали, відчуваючи своє безсилля допомогти найдорожчим, найріднішим? Голод і жах робили свою справу: люди часто божеволіли. Масового характеру набули випадки канібалізму та трупоїдства: одні їли інших свідомо, інші – збожеволівши.

А чи зазнавали докорів сумління їхні кати? Це ж якої ницості треба досягти, щоб забирати в багатодітних родин останні вузлики із зерном чи квасолею! І чинили ці безчиння не російські комуністи, а свої ж односельці: сусіди, нерідко родичі, куми...

Жителька с. Балаклія Любов Петрівна Цикало народилася 1923 року на хуторі Трибухи, якого давно вже немає. Рід жінки славився довгожителями, тож, певно, молодші брат і сестри Любові Петрівни теж могли б дожити до наших днів, якби під час Голодомору один за одним не померли. Загалом на невеличкому хуторі від голоду померло 18 людей. А батька Любові Петрівни з'їли людожери.

«Про тих Толочків ходила недобра слава: казали, що вони вбивають і їдять людей, – згадувала старенька кілька років тому. – *Одного разу зник наш батько. Дорослі не бачили, а діти, що гралися неподалік, розповіли, як батько тікав від людожерів, а ті гналися за ним і таки спіймали та зарубали. А десь за тиждень ледь не піймали й мене. Мама зі старшими братами пішли на роботу, а я вирішила нарвати щавелю. Пішла до ковбані* (глибока ущелина – ред.), *там багато його росло. А неподалік сиділо четверо Толочків: усі такі чорняві й страшні. Я їх і не бачила, адже навкруги ліс. Коли це їхня мати обзивається: «Дівчинко, а йди сюди». Я як почула – одразу навтьоки! Господи, я так тікала, так тікала! На моє щастя, в полі якийсь чоловік жав колоски, й це мене врятувало! Він неблизько був, але все бачив. Інакше вони б мене догнали, я ж мала була, дитина, а навкруги дерева. Після того я туди й не потикалася».*

А ось що згадував житель с. Герусівка Василь Федорович Беркало (його спогади вміщено в книзі О. Матвійця і О. Гончарова «Що залишаємо...»):

«У 1932—1933 роках був Голодомор. Прислали бригаду студентів Красногорівського технікуму. Один із них каже: «Я – член сільської ради». Їм наказали, і вони хліб викачували. Ходили і ширяли піками (залізними штирями – ред.) *у солому. Понабирали у лантухи, понабивали, позабирали все-все чисто.*

У нашій сім'ї була корова. А потім і корову забрали. Ми ходили по полю і гнилу смердючу картоплю викопували, проціджували, і мати пекла млинці. Бодай би його не згадувати! Олексій помер від голоду...

Під час голоду попід парканами лежали мертві люди. Із колгоспу (колгосп тільки-но організовувався) давали чоловіка і підводу: «Їдьте і забирайте під парканами попухлих людей».

Копати ями, щоб поховати небіжчиків, не було сил, і мертвих людей вкидали у занедбані колодязі. За ноги їх зачіпали і тягли. Ховали без трун...

Білоцерківку було добре видно з Герусянської гори. Памятаю, коли був пацаном, бачив, як церкви у Білоцерківці розбирали. Хрести додолу падали. Церков було три: Березівська (де зараз стоїть маслозавод), Самохвалівська – біля сільради, і Кутівська».

А ось іще одні спогади з тієї ж книги. Микола Павлович Крипак свідчив: *«У 1933 році мій батько працював на конюшні. Коням же тоді нічого не давали. Він мене привезе у дитячі ясла на бригаді. Там кухарки варили їсти. Вони тоді в основному варили галушки. Хлібця давали шматочок. Я поїм – і втечу додому. Трішки хлібця вкушу, а то додому принесу: «Я тобі, тату, приніс...» А скільки того шматочка! Батько питає мене: «Чому ти втік? Там дали б ще й вечеряти».*

Мені було п'ять років, коли батько помер у Голодомор 1933 року. Пішов він голодний на базар, щось там купив. Ішов із базару і там, де Круча, під вербою ліг і помер... Дід Михайло (батько його) поїхав коровою. Візком поїхав та привіз його у Герусівку. Пам'ятаю (п'ять років мені було): мене несли на руках. А воно дощ був такий!»

Сьогодні встановити реальний масштаб Голодомору на Полтавщині практично неможливо. Так, існують Книги пам'яті, існують списки, існують записані свідчення. Але про масштаб трагедії вони дають лише приблизну інформацію, бо в документах, які можна й зараз відшукати в архівах ЗАГСів, такої причини смерті, як голод, не вказано. Невідомо, скільки людей (особливо дітей) померли, переживши голод і вперше поївши.

Однак без сумніву одне: цих смертей могло б і не бути, якби... Якби не жорстокість активістів та байдужість самих жертв. Можливо, підтримуючи один одного, знесилені люди могли б добути з-під снігу жолудів. Вони не поступаються за вмістом поживних речовин зерну злаків і після видалення дубильних речовин дводенним вимочуванням використовуються в їжу й за цілком ситих часів. Могли б уполювати дичину (зокрема дрібних птахів, земноводних, плазунів, молюсків), наловити риби... Але ті, хто ще якось животіли й мали сили, щоб узяти щось від природи, спокійно проходили повз конаючих на узбіччі. Людям було байдуже, що відбувається навіть із найближчими, голод притупив усі найкращі людські риси.

Збереглися спогади жителів сіл, де люди були згуртовані, де голови колгоспів були людянними і потай від начальства дбали про все село. Заплющували очі на збирання колосків і гнилої картоплі. У цих поодиноких селах було значно менше голодних смертей.

Тому варто зробити висновки із трагічних подій майже 90-річної давнини. Будьмо людянішими! А в суботу 27 листопада запалімо поминальні свічки в пам'ять про земляків, померлих від Голодомору.

На вулицях люди масово мерли від голоду. Фото Національного музею Голодомору-геноциду.

А це – виснажені голодом діти. Фото Національного музею Голодомору-геноциду.

Жінки відкопують на полі минулорічну картоплю. Фото з Державного архіву Полтавської області.

Всеукраїнська акція 16 днів проти насильства»

Щороку в Україні з 25 листопада до 10 грудня включно проводиться Всеукраїнська акція «16 днів проти насильства». Мета акції – привернення уваги суспільства до проблем подолання насильства у сім'ї, жорстокого поводження з дітьми, протидії торгівлі людьми та захисту прав жінок.

Прояви насильства супроводжують людство з давніх-давен. Упродовж тисячоліть одна людина кривдить іншу, чинить насильство щодо неї. У світі постійно відбуваються війни, напади на людей, дискримінація, приниження. Прикро, що ми звикли сприймати насильство як щось неминуче. Але ж прояви насильства порушують права людини, принципи її вільного та справедливого існування. І коли насильство чиниться поруч із нами чи в нас у домі, у школі, на вулиці, ми можемо й повинні зупинити його.

Саме тому щороку, починаючи з 1991 року, міжнародна спільнота підтримує акцію «16 днів проти насильства». Тисячі громадян та сотні державних і громадських організацій із понад 100 країн світу активізують із 25 листопада до 10 грудня свої зусилля заради спільної мети: збільшити розуміння та обізнаність про всі форми насильства у співвітчизників, створити в конкретному регіоні або окремій державі соціальний простір, вільний від насильства. Дати початку та завершення Акції вибрані невипадково. Вони створюють символічний ланцюжок, поєднуючи заходи проти насильства стосовно жінок та дії щодо захисту прав людини, підкреслюючи, що будь-які прояви насильства над людиною, незалежно від її статі, є порушенням прав людини.

Шістнадцятиденний період акції охоплює такі важливі дати:

- **25 листопада** – Міжнародний день боротьби з насильством щодо жінок;
- **1 грудня** – Всесвітній день боротьби зі СНІДом;
- **2 грудня** – Міжнародний день боротьби з рабством;
- **3 грудня** – Міжнародний день людей з обмеженими фізичними можливостями;
- **5 грудня** – Міжнародний день волонтера;
- **6 грудня** – Вшанування пам'яті студенток, розстріляних у Монреалі;
- **9 грудня** – Міжнародний день боротьби з корупцією;
- **10 грудня** – Міжнародний день прав людини.

Людмила КОВАЛЕЦЬ,
начальник служби у справах дітей виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

Учитель, патріот, козак

Складовою системи національного виховання є військово-патріотичне, що передбачає вироблення високого ідеалу служіння народові, готовності до трудового та героїчного подвигу в ім'я процвітання Української держави.

У Красногорівському ЗЗСО І – ІІІ ступенів цей напрямок досить активно розвивається під керівництвом досвідченого вчителя Захисту України Володимира Пилиповича Бірука. Він є керівником військово-патріотичного гуртка «Джура».

З початку навчального року учні разом із учителем брали участь у різних заходах. 15 вересня команда «Характерник» узяла участь у обласному етапі фізкультурно-патріотичного фестивалю «Козацький Гарт» (м. Полтава) і виборола ІІІ місце. 19 вересня з ініціативи та участі цього ж учителя красногорівські школярі здійснили велопробіг, присвячений Дню партизанської слави та Дню визволення Полтавщини. Із 7 по 8 жовтня наші учні разом із учителями В. П. Біруком та В. М. Дацевою захищали честь Білоцерківської громади під час обласної військово-патріотичної гри «Петлюрівський вишкіл-2021» і одержали відповідні сертифікати.

11 жовтня Володимир Пилипович особисто був учасником автопробігу, присвяченого святу Покрови Пресвятої Богородиці, Дню козацтва, Дню захисника і захисниці України та Дню створення УПА. Із нагоди цих подій, з ініціативи козаків Красногорівської сотні, за підтримки Білоцерківського сільського голови І. В. Лещенка й начальника відділу освіти, молоді та спорту Білоцерківської сільської ради Л. В. Якименко в Красногорівській школі відбулися змагання з військово-прикладних видів спорту серед

В. П. Бірук і його вихованці.

юнаків-одинадцятикласників громади на Кубок генерал-хорунжого Українського козацтва Леоніда Рябченка. Приємно, що в напруженій боротьбі перемогу та перехідний кубок завоювали красногорівські юнаки.

І це лише та військово-патріотична робота, яка висвітлюється на загал. А скільки її відбувається на уроках та в позаурочний час!

Багато сили та енергії вчитель віддає музейній справі. Він постійно поповнює новими й новими експонатами шкільний музей.

Така робота заслуговує вдячності й пошани. В. П. Бірук цього року був номінований на премію Полтавської обласної ради імені Горліса-Горського. Крім нього було ще 9 претендентів. Грошової премії отримати не вдалося, але вчитель був нагороджений Почесною грамотою Полтавської обласної ради за значний особистий внесок у національно-патріотичне виховання молоді Полтавщини та активну громадянську позицію.

Тож дякуємо Володимирові Пилиповичу за відданість своїй справі та бажаємо невичерпної енергії й подальших успіхів у роботі.

Л. С. КАЛЕНІЧЕНКО,
директорка закладу.

Важливо

Пандемія змінила світ і кожного з нас

Скоро два роки, як світ накрила пандемія коронавірусу. Людство ще до кінця не вивчило цю проблему й не усвідомило її наслідків. А вони зачепили кожного.

Після закінчення ізоляції деякі люди досі не мають бажання кудись виходити та робити великі справи. Психологи стверджують: чимало їхніх пацієнтів скаржаться на почуття провини, яке може виникнути через бездіяльність цілий день.

Емоційний стан, який відчувають ці люди, ще 2002 року описав американський психолог Корі Кіз. Він назвав його нудним.

Можливо, ви теж відчуваєте, що застрягли, але не маєте сили волі, щоб щось змінити? Дозволити ще одному дню безслідно зникнути — це шлях найменшого опору. І, певно, вам цей стан не надто подобається.

Голландський психотерапевт Лідеві Хендрікс радить спробувати відповісти самому собі, чи є нудний психічний стан способом розслабитися, чи це симптом більшої проблеми, як-от депресія. Головне — зрозуміти, чому ви уникаєте соціуму та погоджуєтеся проводити цілий день на дивані. ***«Якщо ви протягом двох тижнів не можете мотивувати себе робити те, що раніше приносило вам задоволення, або більше не отримуєте задоволення від роботи, варто поговорити про це з лікарем або іншим фахівцем»***, — заявляє Хендрікс. І додає: «***У нас є природна схильність до розвитку і зростання. Коли це нам удається, ми почуваємося добре. Але щоб отримати це відчуття, потрібні потужні стимули».***

Водночас Хендрікс заявляє про масове вигорання серед молоді, тому вважає, що іноді не варто занадто стимулювати себе до активності. ***«Пандемія змусила багатьох людей зрозуміти, що для них справді важливо»***, – говорить він.

«Життя – як мить, єдина мить...»

17 листопада відсвяткував своє 80-річчя житель с. Поділ Михайло Миколайович Никін.

Настанова пораненого батька

Коли у вересні 1943 року Червона армія звільнила від німців наш край, буквально наступного дня на звільненій території запрацювали військкомати, й усіх уцілілих чоловіків призовного віку забрали в армію.

Ненавчених новобранців майже одразу кидали в бій, інколи навіть без попереднього документального оформлення у військовій частини, без отримання солдатського строю. Багатьом видавали всього лише по кілька патронів, решту вони мали «добути в бою». На думку офіцерів, таким чином українські чоловіки і юнаки мали «спокутувати гріхи» за те, що жили на окупованій території (хоча й опинилися там не з власної волі й зазнали чимало горя від німців).

Вони гинули ледь не в першому бою, та хіба це хвилювало командування, для якого солдати були за «гарматне м'ясо»? Особливо багато новобранців зі щойно звільнених українських територій (зокрема й Полтавщини) загинуло при битві за Дніпро.

– Мого батька Миколу Кіндратовича 41-го року не призвали в армію, бо він був надто молодим. Мобілізували в 43-му, одразу після звільнення, у вересні чи, може, в жовтні – тоді всіх підряд забирали. А вже 19 грудня мати отримала повідомлення, що він помер від ран, – розповідає М. М. Никін. – *Односельці, які воювали разом із батьком (а там багато наших подолян було), вже після війни розказували, що його поранили неподалік Глобиного – десь там за переїздом вони оборону тримали. Коли батька везли в госпіталь, він попросив: «Передайте Галі, нехай Мишка береже».*

Чоловік не знав, що в дружини під серцем б'ється ще одна дитина. Хлопчика назвали на честь загиблого батька – Миколою. Та вберегти меншого сина вдова не змогла: він прожив недовго: помер 1948-го року.

Самому ж Михайлові на момент смерті батька було всього два рочки: він народився вже в окупації 17 листопада 1941 року.

У технікумі навчався 7 років

Своє дитинство чоловік згадує неохоче. Зазначає лише, що минуло воно в страшенній бідності.

– *Німці спалили нашу хату,* – говорить він. – *Ми спочатку жили в бабусі на Бондарях, потім по квартирах найманих, а в 1947-му році мамка збудувала цю хату. Ну як збудувала? Люди допомогли. Люди тоді були дружними, й по суботах-неділях збиралися разом і по черзі допомагали один одному зводити житло.*

Закінчивши 8 класів, Мишко «за компанію» з іншими хлопцями вступив до Писаревщинського ветзоотехнікуму, що в Диканському районі, але невдовзі кинув навчання. Повернувся додому, пішов працювати в колгосп, допомагав матері (вона хворіла, мала другу групу інвалідності). Через три роки «взявся за розум» і знову вступив у той же технікум. На четвертому курсі його призвали в армію, тож навчання довелося відкласти аж на три роки.

Отримавши диплом, Михайло Никін став працювати ветфельдшером у огирівському колгоспі «Червоний партизан». Але... виник конфлікт із начальством, і вже через 10 місяців роботи він звільнився та подався до Полтави. Влаштувався на завод алмазного інструменту, став на квартирну чергу, одружився, однак зрештою знову повернувся в Поділ.

Хотів урятувати сім'ю

– Дружина Людмила була чорнявою красунею, я за такими красивими постійно ганявся, пізно одружився, зрештою, за це й поплатився. Недарма ж кажуть: «За перебір і чорта в двір». Як виявилося, вона була циганкою, не хотіла створювати сімейний затишок, дбати про сина, – розповідає чоловік. – *Попервах я думав: це через те, що ми живемо по найманих квартирах. Коли я влаштувався на завод, то був 205-м у житловій черзі. Коли через 8 років звільнявся – вже 88-м. На заводі мене цінували й не хотіли відпускати, начальник умовляв: потерпи ще років три, буде тобі квартира.*

Михайло Миколайович Никін.

Але Михайло хотів будь-що врятувати сім'ю. Йому здавалося, що в селі у власному будинку Людмила нарешті відчує себе справжньою господинею й неодмінно зміниться. Та не так сталося, як гадалося: красуня вильнула хвостом, забрала сина й подалася назад у місто.

Михайло ж зостався. Працював у колгоспі «Імені Ілліча» спочатку різноробочим, потім закінчив курси трактористів у Красногорівці й був механізатором, після цього працював на току, в телятнику, корівнику... Останніх 10 років перед виходом на пенсію був кочегаром котельні.

Портрет батька

– Поки було здоров'я, я тримав чимале господарство: свиней, корову, курей, гусей, індиків. Хотів іще й страусів завести, та не наважився: вони сильні, можуть огорожу зламати й розбігтися по всьому Подолу. Зараз зовсім здав: три інфаркти переніс, живу на ліках, – підсумовує чоловік. – *Зрідка приїжджає з Полтави син Вова, та чого його без потреби їздити? В мене все є, ми більше по телефону спілкуємося.*

У Володимира, який виріс без батька, теж не склалося сімейне життя. Та найгірше, що після розлучення він утратив зв'язок зі своїм сином: колишня дружина вдруге вийшла заміж, її новий чоловік усиновив пасинка. Михайло Миколайович востаннє бачив свого онука 15 років тому...

– *Я знаю, що таке рости без батька,* – зізнається Михайло Миколайович. – *Я свого батька зовсім не пам'ятаю. Коли став дорослим, хотів розшукати хоча би його могилу. Звертавсь у військкомат, архіви, там назвали лише населений пункт: Суботів. Але на той момент це село вже затопили води Кременчуцького водосховища...*

Микола Кіндратович Никін.

На згадку про батька лишилася єдина фотографія, на якій той знятий у 18-річному віці. Фото висить на стіні в помешканні М. М. Никіна, воно завжди перед очима в чоловіка: юнак у картузі пильно дивиться з чорно-білого портрета на свого посивілого сина, наче намагається застерегти від необдуманих учинків.

Сумніви

Тим часом Михайло Миколайович, розповідаючи про свій життєвий шлях, нерідко шкодує про окремі фатальні вчинки. Він припускає: якби в певний момент він учинив інакше, то й подальше життя склалося б зовсім по-іншому.

Так, ми постійно змушені робити вибір, постійно ухвалювати якісь рішення: важливі й не дуже. В якусь мить нам здається, що ми чинимо правильно, що інакше й бути не може, та з часом, із відстані прожитих років, іноді шкодуємо про втрачені можливості. Та якби життя повернуло на іншу стежину, це зовсім не означає, що воно було б щасливішим. Отож не варто картати себе. Зрештою, як сказав французький письменник Жюль Ренар, відомий своїми афоризмами, «Без гіркоти життя взагалі було б нестерпним».

Шановний Михайле Миколайовичу! Жителі громади зичать Вам міцного здоров'я, довголіття та щоденної радості від прожитого дня. Пам'ятайте:

«Життя – як мить, єдина мить,
Махне крилом – і пролетить...
Але в цю мить, коротку мить,
Було і сонце, і блакить».

Зінаїда МАТЯШОВА.

ГІДНА ЗМІНА

Наша громада – єдина родина
№23(98)

Дні народження відзначають члени нашої громади:

19 листопада
МОСТОВИЙ ГРИГОРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Корнієнки) – 75 років;

21 листопада
МАЦЬКО ГАННА МИХАЙЛІВНА
(с. Мостовівщина) – 80 років;

25 листопада
ГРИНЬКО НАДІЯ ВАСИЛІВНА
(с. Корнієнки) – 60 років;
ВЕЛИКИЙ ОЛЕКСІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ,
учасник АТО (с. Мостовівщина) – 25 років;

26 листопада
Волков Микола Миколайович
(с. Рокита) – 60 років;

29 листопада
ПРАСОЛЬЧЕНКО ЛЮБОВ ГРИГОРІВНА
(с. Рокита) – 75 років;

1 грудня
МІЩЕНКО КАТЕРИНА ГРИГОРІВНА
(с. Рокита) – 75 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають гарного настрою, міцного здоров'я, енергії та натхнення. Хай вас оточують тільки щирі й доброзичливі люди, хай серце завжди буде наповнене любов'ю, а душа співає від щастя!

Бажаєм гарних світлих днів
та ночей зоряних й казкових,
Щоб збулося все із ваших мрій,
Щастя, миру, літ чудових!

Життя хай дарує чудові моменти,
Яскраві емоції, гарні презенти
І друзів найкращих, з якими надійно,
Людину найближчу,
з якою спокійно.

Бажаєм достатку, щоб
«з маслом ікра»,
Здоров'я міцного
(здоров'я ж не гра).
І ще побажаємо вам наостанок:
Хай буде щасливим кожен ваш ранок!

Мудрість великих

Увесь сенс життя полягає в нескінченному завоюванні невідомого, у вічному зусиллі пізнати більше (Еміль Золя).

Усі люди хочуть жити довго, але ніхто не хоче бути старим (Дж. Свіфт).

Більшість життєвих завдань вирішуються як алгебраїчні рівняння: зведенням їх до найпростішого виду (Л. Толстой).

У житті кожен повинен зазнати своїх власних помилок (А. Крісті).

Узагалі варто якомога частіше казати собі: «Змінити це я не можу, залишається отримувати від цього користь» (Дж. Свіфт).

Життя, зосереджене на грошах, це смерть. Відродження – у безкорисливості (А. Камю).

У Бірківському ЗЗСО відзначили День української писемності та мови

Щороку 9 листопада вся українська громадськість відзначає День української писемності та мови. Традиційно у Бірківському ЗЗСО І-ІІ ступенів відбувається низка заходів, приурочених до цього дня.

Не став винятком і цей рік. Учителі початкових класів разом зі своїми учнями провели виховний захід «Мова калинова – диво калинове». Захід супроводжувався переглядом казки про мову, мовними іграми, літературними вікторинами. Захопливим та особливо емоційним був конкурс «Склади слово».

Учні старших класів разом із класними керівниками долучилися до символічного флешмобу – написання 21-го Радіодиктанту національної єдності. Незважаючи на складність у написанні диктанту, він зацікавив і згуртував дітей. Усі із захопленням слухали письменника Юрія Андруховича, який, на відміну від професійного диктора, дуже швидко читав текст. І нехай діти не все розуміли, але намагалися якомога більше записати.

Школярі також переглянули викладку літератури «Історія писемності та мови». Учнів зацікавили ієрогліфічні зображення символів, вузликова писемність і клопітка робота Нестора Літописця над пам'яткою літератури й історіографії «Повість минулих літ». І навіть під час перерв діти не байдикували, а створили лепбук «9 листопада – День української писемності та мови» і пантбук «Створення писемності».

У той час, коли учні 5-6 класів створювали малюнки до свята, дві команди 8-9 класів узяли участь у мовленнєвому квесті «Збережемо наш скарб – рідну мову».

У Бірківському ЗЗСО І–ІІ ступенів відчувався святковий настрій, бо багато вчителів та учнів прийшли у вишиванках.

Усі учасники виховних заходів зрозуміли, що знання рідної мови та вміння нею користуватися – це шлях до всебічного розвитку людини.

Говорімо українською!

Пишаймося нашою рідною мовою!

Н. О. СЛУКОВСЬКА, Т. М. ФІЛЕНКО,
вчителі української мови
Бірківського ЗЗСО І–ІІ ступенів.

Наймолодші поціновувачі української мови.

Як перетворити дитячі мрії в реальність

Ще рік тому ця ідея здавалася мрією, а зараз Білоцерківський ЗЗСО І—ІІІ ступенів має свій мобільний кінотеатр!

А починалося все з участі в обласному конкурсі «Шкільний громадський бюджет». Торік ми подали на конкурс проєкт, авторкою якого стала Анастасія Никін. Відбулося голосування, й завдяки вашій підтримці та допомозі ми здобули перемогу. Далі – закупівля й налаштування обладнання. І ось завершився перший кінотиждень. Але це тільки початок!

Кілька хвилин вашого часу допомогли здійснити дитячу мрію.

Ми не зупиняємося на досягнутому й бажаємо змінити шкільне життя на краще. Тож цього року теж підготували проєкт та взяли участь у конкурсі.

Автором цьогорічного проєкту є Володимир Красуля. Його ідея – створити сучасне інтерактивне освітнє середовище в кабінеті української мови й літератури. У разі перемоги школярі матимуть усі можливості для навчання в комфортних умовах, проведення різних позакласних заходів. А старшокласники – ще й можливість якісної підготовки та складання ДПА і ЗНО.

І знову все залежить від небайдужості жителів громади, від того, чи знайшли вони 5 хв. часу, щоб проголосувати та підтримати дітей.

Принагідно дякую всім: тим, хто підтримує, хто поширює інформацію, хто допомагає реалізувати, налаштувати, хто не дає дитячій мрії згаснути.

В. В. ГОРОДНИЧА,
директорка Білоцерківського
ЗЗСО І–ІІІ ступенів.

Перший кінотиждень у закладі був цікавим та інформативним.

Зверніть увагу

Нові правила вступу до вишів

Міністерство освіти і науки затвердило нові Умови прийому на навчання до вишів у 2022 році. Які нововведення чекають на абітурієнтів – у цьому матеріалі.

Увага до математики та української мови

Для абітурієнтів, які хочуть вступити до вишу після 11 класу, дещо змінився перелік конкурсних предметів ЗНО. Вступників-магістрів теж чекають зміни, зокрема для більшості з них у 2022 році вступні випробування відбуватимуться з використанням організаційно-технологічних процесів ЗНО.

МОН ще раніше визначило математику як обов'язковий предмет для складання ДПА у формі ЗНО, і встановив обов'язковість цього предмета при вступі на певні спеціальності. Тепер математика є другим обов'язковим конкурсним предметом для спеціальностей:

- 061 «Журналістика»;
- 231 «Соціальна робота», «Соціальне забезпечення».

А для вступу на спеціальності з галузі знань «Міжнародні відносини» обов'язковими другим і третім конкурсними предметами визначені математика та іноземна мови.

Як і раніше, обов'язковим першим предметом є українська мова або українська мова і література (залежно від спеціальності).

А ось фізика не є обов'язковим конкурсним предметом для жодної спеціальності, окрім власне фізики. Результати ЗНО з хімії й географії обов'язкові для вступу лише на дві спеціальності: 014.06 «Середня освіта (Хімія)»; 014.07 «Середня освіта (Географія)»; 102 «Хімія» та 106 «Географія».

Виші у своїх правилах прийому мають визначити мінімальне значення кількості балів з конкурсних предметів, із якими вступник допускається до участі в конкурсному відборі. Такі бали не можуть бути нижчими від 150 для вступу на медичні спеціальності.

Коли і скільки заяв можна подавати

Вступники зможуть подати до 5 заяв на бюджетні місця. При цьому мають зазначити її пріоритетність щодо інших заяв (де 1 – найвища пріоритетність). Зазначену пріоритетність змінювати не можна.

Водночас кількість заяв, які можуть бути подані на контрактну форму навчання, зменшилася до 20.

2022 року чинними вважатимуться сертифікати ЗНО 2019, 2020, 2021 та 2022 років.

Терміни вступної кампанії

Вони істотно не змінилися. Реєстрація електронних кабінетів вступників розпочнеться, як і торік, 1 липня, а подача заяв – із 14 липня. Вступні іспити, творчі конкурси (якщо це потрібно для вступу) триватимуть із 1 липня, а співбесіди — з 17 по 19 липня. Рекомендації до зарахування надаватимуться до 27 липня.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2500 прим. Замовлення № 2121423. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua Тел. редакції: (050)216-00-69, (098)709-89-01.